

Među šumama i vodama

Tu, u spačvanskom bazenu, u šumi hrasta lužnjaka, uz rijeku Savu, Studvu i Bosut, smjestio se moj zavičaj. Okružena zelenom šumom i Savom, stoji mala koliba. Tu, u toj kolibi, žive baća Josa i njegova snaša Manda. Đeca su na selu jer moraju u školu, a oni na stanu čuvaju marvu. U šumu vode svinje na žirovanje, a na livadi napajaju krave. Kad se marva najela i napojila, ide koljebi. Priko cele godine, iz te šume, baća Josa otrani svinje i pribavi drva za zimu. Doduše, drva nije mogo dobit baš svako, nego samo naj s kim je šumar dobar. Zato baća Josa uvijek za šumara čuva jedno prase i rakiju. U zimu je snaša Manda pekla pogaču da se šumar počasti kad naiđe, da se malo ogrije. Šumar Mata je uvijek zno kazat: „E, ko što je snašina pogača, taku nigdi nisam jeo. Sutra niko neće dolazit pa to Josa upregni saone, pa „odvezi“ drva!“ Zno je Josa da se zato šumaru mora odužit. „Znaš, Josa, sa šumarom, popom i veterinarom moraš uvijek bit dobar.“, veli snaša Manda. Za tu šumu su Bošnjaci živili i bili joj zahvalni na tome što im je dala. Parizerima su vukli klade i pravili oborke koje su prodavali po svitu. Od tog danas osta samo sjećanje i pjesma: „Bošnjaci svako vas poznade, parizerim kad vučete klade.“